

Sijbolt Noorda

Van de redactie

'Ik lees eigenlijk nauwelijks nog romans.' Je hoort het nogal eens. De een gunt zich de tijd niet, een ander ziet überhaupt de zin ervan niet. 'Nee, geef mij maar liever non-fictie. Die gaat tenminste ergens over.' Literatuur als appeltaart. Je hebt mensen die ervan houden, maar je blijkt er heel goed zonder te kunnen.

De Amerikaanse wetenschapper Brian Boyd bekijkt het heel anders. Hij ziet kunst en cultuur in een evolutionair perspectief. Voor hem is literatuur een van de middelen waarmee de menselijke soort zich weet te handhaven. Voor de overleving van de fysiek zwakke mens is het groepsverband essentieel. Dus zijn alle factoren van belang die dat groepsverband bevorderen, zoals de kunst en de cultuur.

John Neubauer en Frans W. Saris bespreken het werk van Boyd en enkele collega's. Zij zien wel wat in een verbreding van het evolutionaire denkraam, zodat daarin niet alleen plaats is voor de natuurwetenschappen maar ook voor de geesteswetenschappen.

Wordt de vraag naar de zin van de literatuur op deze manier niet erg abstract en onhistorisch? Is zij zo voor individuele auteurs en titels nog wel te beantwoorden? Wie dat vreest, kan terecht bij het opstel van Agnes Andeweg over literatuur die botst met heersende maatschappelijke opvattingen. Zij bespreekt twee boeken over klassieke gevallen van censuur uit de wereldliteratuur respectievelijk uit de Nederlandse letterkunde, over kunst die verboden werd omdat ze de morele openbare orde verstoortte.

Inmiddels is in ons deel van de wereld censuur schaars geworden. Literatuur choqueert niet meer. Ze lijkt een onschuldige aangelegenheid geworden, een kwestie van persoonlijke voorkeuren, een kwestie van smaak.

Sijbolt Noorda, redactievoorzitter